

[Arbejdsministeren.]

væsentlige opgaver kan nævnes anvisning af ikke-forsikret arbejdskraft, der på en eller anden måde har vanskeligt ved at finde placering på arbejdsmarkedet, også ældre og handicappede. Dertil skal nævnes hele det område, der hedder erhvervsvejledning, lærlingekontrakter etc. Selv om man altså fjerner anvisning og kontrol fra AF-kontorerne virkefelt, vil besparelsen for de offentlige budgetter ikke blive 88 mill. kr., men antagelig kun ca. 20 mill. kr.

Det er min opfattelse, og jeg er temmelig sikker på, at effektiviteten af arbejdsformidlingen ville forringes ved på ny at opspalte den i de mange forskellige kasser. Det ville blive til skade for lønmodtagerne gennem flere ledige dage og også til skade for statskassen, hvor formidlingens ringere effektivitet ville betyde større udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Så må det i øvrigt fremhæves, at den offentlige arbejdsformidlings muligheder for navnlig at varetage formidlingen vedrørende de ældre og handicappede væsentligt ville forringes, hvis man skar anvisning og kontrol af de forsikrede ud af arbejdsformidlingskontorerne funktion. De positive resultater, som den offentlige arbejdsformidling har været med til at opnå for disse særlig vanskeligt stillede medborgere, ville gå tabt, hvis ikke hovedparten af arbejdsformidlingsvirksomheden bliver på AF-kontorerne.

Jeg vil herefter komme ind på nogle enkelte punkter i SF-forslaget. Som det fremgår af andet punkt i SF-forslaget til folketingsbeslutning, opfordres regeringen til at foreslå ændringer i de gældende bestemmelser om vægring ved at overtage anvist arbejde. Der tænkes her først på, at en urimelig lang befordringstid fra bopæl til arbejdsplads bør være fyldestgørende grund til vægring.

Hertil vil jeg gerne oplyse, at det er fast praksis ved arbejdsformidlingskontorerne ikke at anvise arbejde i tilfælde, hvor der vil være en urimelig lang befordringstid. Selv om man fik indført en udtrykkelig bestemmelse som den foreslåede, ville der derfor ikke ske nogen ændring i den praksis, der foregår i øjeblikket. Arbejdsdirektoratet har i øvrigt meget få sager af denne art.

Der peges endvidere på, at en ledig skal

kunne nægte at tage arbejde, hvis overtagelsen nødvendiggor, at han skifter bopæl. Dette spørgsmål har været rejst i folketinget i 1972 i anledning af, at arbejdsformidlingskontoret i København ville anvise nogle københavnske murere arbejde forskellige steder i Jylland. Denne fjernanvisning gav anledning til protester. Jeg kan ikke se andet, end at det, man dengang foretog, det cirkulære, man udsendte, gav en tilfredsstillende løsning på dette spørgsmål.

Forslaget går endvidere ud på, at man skulle kunne vægre sig ved at overtage arbejde, hvis arbejdstiden ligger imellem kl. 20 og kl. 05, medmindre det er samfundsnødvendig virksomhed. Må jeg her henvise til, at der findes forskellige overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter, hvori det er bestemt, at arbejdet udføres på de og de tidspunkter af døgnet, herunder i form af skifteholdsarbejde. Når en sådan overenskomst indeholder bestemmelse om arbejde inden for de af forslagsstillerne nævnte klokkeslæt, må arbejdsformidlingen naturligvis også kunne anvise sådant arbejde med den virkning, at undladelse af at overtage arbejdet medfører udelukkelse af dagkasse. En gennemførelse af dette forslag vil derfor betyde, at man fra statens side griber ind i gældende overenskomster.

Det ønskes også i forslaget bestemt, at ledige kan vægre sig ved at overtage anvist arbejde, hvis betalingen for dette er mindre end den, der er gældende for den arbejdssøgendes hidtidige fagområde. Må jeg her henvise til arbejdsløshedslovens § 63, der bestemmer, at arbejdsløshedskassemedlemmer ikke kan vægre sig ved at overtage passende arbejde, der anvises af arbejdsformidlingen, når lønnen ikke er lavere end den, som er gældende efter overenskomsten mellem parterne for tilsvarende arbejde.

Forslagsstillerens forslag vil, hvis det blev gennemført, betyde, dels at der ikke kunne anvises personer arbejde i deres eget fag andetsteds i landet, dels at der ikke kunne anvises dem arbejde, fordi lønnen altså var lavere end den, de havde fået i forvejen. Det ville rejse en lang række problemer, f. eks. for lastoptagere m. v.

Til det tredje punkt om fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i SF's forslag til folketingsbeslutning vil jeg gerne sige, at det er anerkendt for dagpengeordningen,